

Sygn. akt **II C 10/12**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Renata Kopala

Protokolant: Jolanta Bober

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09 października 2013r. w R.

sprawy z powództwa **D. P. (P.)**

przeciwko **Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Zakładu Karnego w R.**

o zapłatę

1) oddała powództwo,

2) przyznaje radcy prawnemu P. P. (2) z Kancelarii Radcy Prawnego w W. z sum budżetowych Sądu Okręgowego w Gliwicach - Ośrodka (...) w R. wynagrodzenie w kwocie 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy), w tym 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy) podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.

Sędzia:

Sygn. akt: II C 10/12

UZASADNIENIE

Powód D. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w R. na rzecz powoda kwoty 150.000 złotych tytułem zadośćuczynienia. Ponadto w piśmie procesowym z dnia 26.04.2012 roku pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w kwocie 600-700 zł za rzeczy utracone podczas transportu do Zakładu Karnego w W. oraz zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego. Nadto ostatecznie w piśmie z dnia 22.02.2013r. pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania za szkodę majątkową w postaci równowartości zarobku, jaki powód otrzymałby z tytułu zatrudnienia podczas pobytu w Zakładzie Karnym w R. w wysokości 2700 zł. Powód wskazał na zastrzeżenia co warunków bytowych odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w R.. Podniósł, że warunki te były niezgodne z normami wyznaczonymi przez przepisy prawa krajowego i międzynarodowego. Niezgodności te polegały głównie na niespełnianiu odpowiednich warunków higienicznych, sanitariaty znajdowały się bowiem w celach mieszkalnych i nie były wystarczająco oddzielone, przez co powód był pozbawiony intymności. Ponadto D. P. wskazał, że w celi panował chłód, a nadto cele nie są odpowiednio oświetlone. Wskazał także na przerwy w dostarczaniu energii elektrycznej od godz. 9.00 do 12.00 i brak oświetlenia nocą. Podniósł również, że okna są za małe, pomieszczenia nie są odpowiednio wentylowane, oraz iż nie miał dostępu do gorącej wody. Ponadto powód wskazywał, iż nie zapewniono mu celi dla niepalących, mimo iż rzucił palenie papierosów przebywając w Zakładzie Karnym w R.. Podnosił także, że cele wieloosobowe były przeludnione. W końcu podał, iż w trakcie transportu do ZK w W. dnia 15.03.2012 roku zaginęła mu część rzeczy, o co obwinia pozwanego. Wobec powyższego warunki odbywania kary pozbawienia wolności nie zapewniały poszanowania godności powoda.

W odpowiedzi na pozew pozwany Zakład Karny w R. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu. Pozwany podniósł, że w rozpatrywanym okresie od dnia 18.08.2011 r. do 15.03.2012r. nie zostały naruszone dobra osobiste powoda, a warunki odbywania kary pozbawienia wolności spełniały wymogi przepisów kkw. Pozwany wskazał, że powód nie wykazał zarówno zaistnienia szkody, jak i bezprawności działania zakładu karnego, jak i związku przyczynowego. Pozwany zwrócił uwagę na ograniczenia ekonomiczne z którymi boryka się zakład karny w R. oraz na fakt, iż zapewnia osadzonym najlepsze możliwe warunki zakwaterowania, co zostało potwierdzone w drodze licznych kontroli.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód odbywał karę pozbawienia wolności w pozwanym zakładzie karnym w okresie od dnia od dnia 18.08.2011 r. do 15.03.2012r. W tym okresie powód zamieszkiwał w ośmiu celach o nr 275, 277, 97, 202, 433, 412, 332, 283. Cele były przeznaczone dla dwóch osób, cela 202 dla pięciu osób, a cela 97 dla sześciu osób. Jak wynika ze sprawozdania z wizytacji zakładu karnego w R. z dnia 14 i 28.12.2011 roku ewidencyjna pojemność jednostki wynosiła 812 miejsc, zaś przebywało 816 osadzonych. Występują zatem sytuacje, iż nie wszyscy osadzeni mają zapewnioną powierzchnię mieszkalną nie mniejsza niż 3 m². Dyrektor zakładu w takich wypadkach podejmuje decyzje, o których mowa w art. 110 § 2b kkw.

Cele, które zajmował powód były odpowiednio dostosowane. Na ich wyposażeniu znajdowały się łóżka dla każdego osadzonego, stoły, krzesła, szafki. Każda cela posiada dostęp do światła dziennego oraz oświetlenia sztucznego. W celi znajdował się również kącik sanitarny, na który składa się muszla klozetowa i umywalka z podłączoną wodą. Pełne zabudowanie cel systemem wentylacyjnym nie jest możliwe ze względu na brak dodatkowych kanałów wentylacyjnych w ścianach budowli, zainstalowanie takich kanałów pociągałoby za sobą naruszenie substancji budowlanej, na co nie wyraża zgody konserwator zabytków. Cele wyposażone były w wentylację grawitacyjną, kontrolowaną przez kominiarza. Istniała również możliwość przewietrzenia pomieszczeń, znajdujące się w nich okna można było otwierać o każdej porze.

Kącik sanitarny odgradzony był od reszty pomieszczenia nieprzezroczystą przesłoną o wysokości około 120 cm, przez co zapachy z kącików sanitarnych rozchodziły się po całej celi. Niemniej jednak o czystość i porządek w celach dbali sami więźniowie, którym były wydawane środki czyszczące. Nie zabraniano więźniom używać kostek zapachowych, ich posiadanie znajdowało tylko i wyłącznie w ich gestii. Osadzonym wydawano również comiesięcznie środki do higieny osobistej w postaci mydła toaletowego, nożyka do golenia, proszku do prania, papieru toaletowego, pasty do zębów, szczoteczki do zębów, kremu do golenia, a nadto według potrzeb zgłaszanych przez osadzonych. Osadzeni mają możliwość sprzątnięcia celi, otrzymują szczotkę WC, zmiotkę, szufelkę i kosz na śmieci.

Więźniom przysługiwała ciepła kąpiel raz w tygodniu. Czas kąpieli wynosi od 6 do 10 minut, odbywa się ona w etapach – rozebranie się, 3 minuty- prysznic, namydlenie, 3 minuty - prysznic na splukanie się. Więźniowie mają również zapewniony bezpłatny dostęp do dentysty raz na pół roku (a także natychmiastowo w razie konieczności) oraz do fryzjera. Nadto osadzeni mają możliwość korzystania z grzałek elektrycznych do grzania wody dla celów higienicznych i spożywczych. Osadzeni mieli także możliwość korzystania z gorącej wody przynoszonej przez funkcjonariusza służby więziennej.

Więźniowie odbywający karę w pozwanym zakładzie mogli korzystać z programów edukacyjnych z zakresu ekologii, sportu, profilaktyki uzależnień. W zakładzie istnieje radiowęzeł, przez który emitowane były rozmowy tematyczne i quizy, osadzonym puszczane było również radio. Istniała również możliwość zagrania w tenis stołowy lub gry planszowe, a także skorzystania z innych zajęć sportowych. W zakładzie znajdują się również pomieszczenia biblioteczne oraz kaplica, z których więźniowie mogli korzystać i uczestniczyć w mszach różnych wyznań.

W ramach działań oszczędnościowych zalecanych przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, administracja pozwanego zakładu wprowadziła bardziej ekonomiczne wykorzystanie wody i energii elektrycznej. Wprowadzone przez Zakład Karny w R. ograniczenia w korzystaniu z energii elektrycznej w godz. 9.00 do 12.00 podyktowane

są koniecznością ograniczenia szczytowego zapotrzebowania na energię elektryczną, w tym czasie funkcjonuje kuchnia i hale produkcyjne, gdzie pobór prądu jest znaczący. W godzinach nocnych ograniczenie w korzystaniu z energii elektrycznej jest uzasadnione ze względów bezpieczeństwa i zachowania ciszy nocnej. Wyłączenia energii elektrycznej dotyczą jedynie gniazdek cel mieszkalnych. Cele mieszkalne mają dostęp do światła dziennego, ponadto są standardowo wyposażone w oświetlenie jarzeniowe 2*40W oraz oświetlenie żarowe do kontroli celi w porze nocnej. Średnie natężenie oświetlenia w celach przy oświetleniu naturalnym wynosi 180 lx, a przy oświetleniu sztucznym odpowiednio 214 i 278 lx przy jednej i dwóch świetlówkach. Nadto oświetlenie zewnętrzne jednostki skierowane jest na ściany pawilonów mieszkalnych, co powoduje że w celach mieszkalnych panuje półmrok umożliwiający rozpoznanie konturów przedmiotów i poruszanie się po celi w porze nocnej. Ponadto osadzeni za zezwoleniem dyrektora mogą korzystać z lampek nocnych.

Cele w Zakładzie Karnym w R. posiadają instalacje centralnego ogrzewania, ilość żeberk grzejnikowych została określona dla każdej celi indywidualnie przez projektanta instalacji. Temperaturę w zależności od warunków zewnętrznych reguluje automatyczny regulator. Temperatury w celach wynoszą średnio około 19-20 stopni C..

Powód znajdując się w pozwanym zakładzie karnym kilkukrotnie składał oświadczenia do służby więziennej różnej treści, raz, iż jest osobą niepalącą, innym razem, że jest osobą palącą, domagając się w oparciu o to przeniesienia do innej celi. Podnosił również, że może być w celi z osobą palącą, jeżeli będzie tam telewizor. Obecnie powód pali papierosy.

D. P. nie był w pozwanym zakładzie karnym zatrudniony odpłatnie. W dniu 23.08.2011 roku złożył prośbę o zatrudnienie, która dnia 08.09.2011 roku została rozpatrzona odmownie ze względu na krótki termin końca kary. Powód nie udokumentował żadnego zawodu, nie posiadał też kwalifikacji szwacza w związku z czym musiałby się przyzuczać do pracy na stanowisku przez długi okres czasu.

W dniu 15.03.2012 roku powód został przetransportowany do Zakładu Karnego w W.. Dnia 18.03.2012 roku złożył skargę do dyrektora Zakładu Karnego w R., iż w trakcie transportu zaginęły mu rzeczy: kości do gry 5 sztuk, karty do gry 2 sztuki, pojemniczki z papierosami, szczoteczka do zębów, 3 mydła, 3 długopisy, 3 pary skarpetek, zapalniczka, paczka ulotek, papier toaletowy i szklanka. Transport odbywa się w ten sposób, iż rzeczy osadzonych są umieszczane w bagażniku pojazdu, po czym dowódca konwoju zapytuje czy osadzeni zabrali wszystkie rzeczy. Do pojazdu można zabrać wyłącznie prowiant i leki w razie konieczności. Po dostarczeniu do jednostki docelowej osadzeni pobierają swoje rzeczy i przekazują je funkcjonariuszom działu ewidencji właściwej jednostki. Funkcjonariusze w trakcie konwoju nie mają bezpośredniego dostępu do rzeczy osadzonych, jako że znajdują się one w luku bagażowym.

Dowód: przesłuchanie D. P. k. 205-206; zeznania R. P. k.204, zeznania K. A. k. 225-227; zeznania P. H. k. 228-229; zeznania S. A. k.268-269; informacja pozwanego w jakich okresach i celach przebywał powód w pozwanym zakładzie karnym k. 111,117-122, notatka służbowa z dnia 02.12.2012r. kwatermistrza pozwanego S. A. k. 62; notatka służbowa kwatermistrza pozwanego dotycząca środków higieny osobistej k. 63-70; protokół nr (...) badania natężenia oświetlenia w pozwanym k. 85; protokoły nr (...) kontroli przewodów kominowych oraz z dnia 10. (...) k.72-74, 123-126; protokół kontroli Powiatowego Inspektora Sanitarnego w R. z dnia 05.10.2011r. k. 129-134, notatka służbowa z dnia 03.04.2007 roku z pomiaru temperatury w celi k.76; sprawozdanie z wizytacji zakładu karnego w R. z dnia 14 i 28.12.2011 roku k. 135-145, zaświadczenia w przedmiocie zatrudnienia powoda k. 37, 284;skargi powoda do służby więziennej z odpowiedzią k. 31-35, oświadczenia powoda i osadzonych w przedmiocie palenia k. 38-40, 86-90; notatka służbowa z dnia 18.03.2009r. kwatermistrza dotycząca przerw w dostawie energii elektrycznej k. 84, notatka służbowa funkcjonariusza Ł. L. z dnia 22.06.2012r.k. 114-116;

Przy ocenie materiałów sprawy Sąd kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 kpc. Sąd oparł się na zeznaniach powoda i świadków, którzy zeznawali w sposób logiczny i zasadniczo zgodny. Niewielkim nieścisłościom w zeznaniach nie należy przydawać decydującego znaczenia, gdyż są one wynikiem nie tyle odmiennej relacji co do faktów, a odmiennej oceny poszczególnych aspektów życia w zakładzie karnym. Zeznający w sprawie świadkowie, którzy byli osadzeni z pozwanym przedstawili generalnie negatywny obraz zakładu karnego. (...)

się na dolegliwościach odczuwanych przez nich i powoda w związku z osadzeniem, w szczególności warunkach sanitarnych i przeludnieniu. Sąd zasadniczo uwzględnił owe zeznania, mimo iż opisywane przez nich niewygodny nie stanowią naruszenia przepisów prawa czy regulaminu zakładu karnego, a są wynikiem konieczności, bądź też warunków organizacyjno-technicznych jednostki. Wskazać trzeba, że wnioskowany przez powoda świadek R. P. nie miał informacji o warunkach i stanie celi, w której powód w zakładzie karnym w R. odbywał karę pozbawienia wolności bo nie był z nim osadzony w jednej celi. Świadek K. A. nie pamiętał w jakich okresach przebywał z powodem w jednej celi, ale twierdził, że w celi dwuosobowej w której siedzieli nie było przeludnienia. Wskazał też, że powód miał zapewnioną opiekę medyczną, a do pracy nie chciano powoda przyjąć z powodu choroby – padaczki. Również o braku przeludnienia zeznawał świadek P. H.. Sąd uwzględnił także w całości zeznania kwatermistrza S. A. jako racjonalne i przekonujące. Sąd oparł się również na dowodach z dokumentów przedstawionych przez pozwanego, gdyż nie były one kwestionowane przez powoda i mają wiarygodny charakter. Sąd oddalił wniosek dowodowy w przedmiocie dowodu z zeznań świadka A. Ś. bowiem przeprowadzenie tego dowodu było niemożliwe. Świadek nie przebywał pod wskazanym adresem zameldowania i nie udało ustalić się jego miejsca pobytu. Nadto okoliczności na jakie miał zeznawać świadek były przedmiotem zeznań świadków Potarły, A. i H.. Sąd oddalił również wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczności szczegółowo wymienione w piśmie procesowym powoda z 10.09.2013 roku (k.282) albowiem powierzchnia cel została wykazana przez pozwanego, a opinia mogłaby ustalić ewentualnie warunki techniczne cel na dzień dzisiejszy a nie w okresie, w którym powód tam przebywał i w tym zakresie jest zbędna. Niezasadnym było również zwracanie się ponownie do pozwanego o dokumentację medyczną dotyczącą powoda bowiem taka dokumentacja została przedstawiona. Również zbędnym było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny bowiem okoliczności wskazane w tezie dowodowej wskazywały na samookaleczenie powoda w dniu 23 lutego 2013 roku. Niniejsze postępowanie dotyczy okresu przebywania powoda w pozwanym zakładzie karnym w okresie od 18.08.2011 r. do 15.03.2012r i trudno wiązać leczenie sprzed ponad roku z próbą samobójczą dokonaną w zakładzie karnym w W. i ewentualnymi zaniebdaniami w leczeniu, które nie miało miejsca bezpośrednio przed tym zdarzeniem.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Przesłanki ochrony dóbr osobistych zostały sprecyzowane w art. 24 § 1 kodeksu cywilnego, który wskazuje, że ten czyje dobro osobiste zostało naruszone bezprawnym działaniem może żądać zaniechania tego działania lub usunięcia jego skutków. Przy czym ustawodawca w artykule 24 kc wprowadził domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego, które strona pozwana może obalić przez wykazanie, że jej działanie miało miejsce w warunkach obowiązującego porządku prawnego, stanowiło wykonywanie prawa podmiotowego, było za zgodą pokrzywdzonego, lub wynikało z potrzeby ochrony uzasadnionego interesu lub wartości nadrzędnych. W niniejszej sprawie trzeba mieć na uwadze, że powód odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym. Kara spełnia funkcję represyjną jako odpłata za dokonane przestępstwo i dolegliwość dla skazanego (dyskomfort) stanowi jej istotę (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach, w wyroku z dnia 7 maja 2009 roku, sygn. akt I ACa 247/09). Aby można było mówić o odczuwaniu dolegliwości przez skazanego, odbywanie kary musi być bardziej uciążliwe od sposobu życia osób pozostających na wolności. Odczuwanie niedogodności i dyskomfortu, nawet znacznych rozmiarów, w przypadku kary pozbawienia wolności nie ogranicza się jedynie do braku możliwości opuszczenia zakładu karnego.

O bezprawnym naruszeniu dóbr osobistych, w szczególności godności może być mowa dopiero, gdy dochodzi do poniżającego i nieludzkiego traktowania, sprzecznego z zasadą humanitaryzmu. Do naruszenia godności ludzkiej może dojść w wypadku, gdy pozbawi się więźniów jakiegokolwiek intymności przy spełnianiu potrzeb fizjologicznych, gdy brak wyżywienia będzie powodował głód u więźniów, lub nie zapewni niezbędnych składników odżywczych, gdy przeludnienie osiągnie stan uniemożliwiający funkcjonowanie w celi, w szczególności gdy więźniowie zostaną zmuszeni do spania na przemian w jednym łóżku, gdy w celi nie będzie możliwości pozostawania w pozycji leżącej, gdy niewykonywanie obowiązków przez służbę zdrowia spowoduje permanentny stan chorobowy u osadzonego, gdy w celach będzie panowało zimno.

Podstawą prawną dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia za niewłaściwe warunki pobytu w Zakładzie Karnym w R. jest art. 448 kc, zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia. Zdaniem Sądu regulacja zawarta w wyżej przytoczonym przepisie wskazuje, że przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w nim jest nie tylko bezprawne ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (tak SN w wyroku z dnia 15.06.2005r., sygn. akt IV CK 805/04). Przyjęcie zatem odpowiedzialności odszkodowawczej sprawcy takiego naruszenia wymaga kumulatywnego zaistnienia nie tylko wystąpienia szkody o charakterze niemajątkowym i wskazania bezprawności działania sprawcy, ale także wykazania jego zawinienia, a także związku przyczynowego zachodzącego pomiędzy zaistniałą szkodą, a działaniem sprawcy.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących przeludnienia pozwanego zakładu karnego w okresie przebywania tam powoda od dnia 18.08.2011 r. do dnia 15.03.2012r. należy wskazać, iż ze sprawozdania z wizytacji zakładu karnego w R. z dnia 14 i 28.12.2011 roku wynika, że ewidencyjna pojemność jednostki wynosiła 812 miejsc, zaś przebywało 816 osadzonych. Występują zatem sytuacje, iż nie wszyscy osadzeni mają zapewnioną powierzchnię mieszkalną nie mniejsza niż 3 m². Dyrektor zakładu w takich wypadkach podejmuje decyzje, o których mowa w art. 110 § 2 b kkw. Zgodnie z tym przepisem dyrektor zakładu karnego lub aresztu śledczego może umieścić skazanego, o którym mowa w pkt.1-7 powołanej normy, na czas określony, nie dłuższy niż 14 dni, w warunkach, o których mowa w § 2 zdanie drugie, w celi mieszkalnej, w której powierzchnia przypadająca na skazanego wynosi poniżej 3 m², nie mniej jednak niż 2 m², jeżeli zachodzi konieczność natychmiastowego umieszczenia w zakładzie karnym lub areszcie śledczym nieposiadającym wolnych miejsc w celach mieszkalnych. W tym okresie powód zamieszkiwał w standardowych celach o nr 275, 277, 97, 202, 433, 412, 332, 283. Cele były przeznaczone dla dwóch osób, cela 202 dla pięciu osób, a cela 97 dla ośmiu osób. Powód nie wykazał, że przebywał w celach przeludnionych. D. P. przebywał w pozwanym zakładzie karnym jedynie nieco ponad sześć miesięcy, tj. od dnia 07.12.2011 r. do 15.03.2012r. Wobec powoda nie została wydana decyzja, o której mowa w art. 110 § 2 b kkw. Nie sposób zatem uznać, iż zostały naruszone w sposób bezprawny jego dobra osobiste, powód nie wykazał także zaistnienia szkody. Nadto powód miał możliwość korzystania z wielu oferowanych przez pozwanego form spędzania czasu, zatem nie przebywał w celi cały czas.

Nie znajdują akceptacji także zarzuty dotyczące niewłaściwych warunków sanitarnych w zakładzie karnym, które spowodowały naruszenie dóbr osobistych D. P.. W szczególności zarzuty dotyczyły występowania nieprzyjemnego zapachu oraz braku intymności związanego z pomieszczeniami sanitarnymi. Odczucia te na pewno nie należą do przyjemnych, ale skala tych dolegliwości nie przekracza stopnia, który pozwalałby mówić o naruszeniu godności. Tym bardziej, że więźniowie sami odpowiadają za czystość, i w tym celu wydawane są im odpowiednie środki czyszczące, osadzeni mogą posiadać także kostki zapachowe. Osadzeni otrzymują szczotkę WC, zmiotkę, szufelkę i kosz na śmieci. Ponadto w celach znajdowała się wentylacja grawitacyjna, a zakład regularnie przeprowadzał jej kontrolę oraz konserwację. Była również możliwość otwierania okien o każdej porze co poprawiało przepływ powietrza. Powyższe okoliczności w znacznym stopniu niwelują brzydkie zapachy. Sanitariaty oddzielone były przegrodą, która zapewniała intymność podczas ich używania. Osadzonym wydawano również comiesięcznie środki do higieny osobistej w postaci 100 gram mydła toaletowego, jeden nożyk do golenia, 200 gram proszku do prania, jedna rolka papieru toaletowego, jedna tuba pasty do zębów, jedna szczoteczka do zębów na 6 miesięcy, jedna tuba pasty do zębów, jedna tuba kremu do golenia, a nadto według potrzeb zgłaszanych przez osadzonych. Wprowadzone przez Zakład Karny w R. ograniczenia w korzystaniu z energii elektrycznej w godz. 9.00 do 12.00 podyktowane są koniecznością ograniczenia szczytowego zapotrzebowania na energię elektryczną, w tym czasie funkcjonuje kuchnia i hale produkcyjne, gdzie pobór prądu jest znaczący. W godzinach nocnych ograniczenie w korzystaniu z energii elektrycznej jest uzasadnione ze względów bezpieczeństwa i zachowania ciszy nocnej. Podkreślenia wymaga, że wyłączenia energii elektrycznej dotyczą jedynie gniazdek cel mieszkalnych.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut powoda jakoby naruszono jego dobra osobiste przez zbyt niską temperaturę panującą w celi. Średnio były to bowiem temperatury 19-20 stopni C.. Cele w Zakładzie Karnym w R. posiadają instalacje centralnego ogrzewania, ilość żeberek grzejnikowych została określona dla każdej celi indywidualnie przez projektanta instalacji i zależy od powierzchni celi. Temperaturę w zależności od warunków zewnętrznych reguluje

automatyczny regulator. Podobnie nie można uznać za zasadny zarzutu powoda co do niewystarczającego oświetlenia celi. Cele mieszkalne mają dostęp do światła dziennego, ponadto są standardowo wyposażone w oświetlenie jarzeniowe 2*40W oraz oświetlenie żarowe do kontroli celi w porze nocnej. Średnie natężenie oświetlenia w celach przy oświetleniu naturalnym wynosi 180 lx, a przy oświetleniu sztucznym odpowiednio 214 i 278 lx przy jednej i dwóch świetlówkach. Ponadto osadzeni za zezwoleniem dyrektora mogą korzystać z lampek nocnych. W ocenie Sadu nie stanowi naruszenia dobra osobistego brak możliwości włączania światła nocą. Dodatkowo oświetlenie zewnętrzne jednostki skierowane jest na ściany pawilonów mieszkalnych, co powoduje że w celach mieszkalnych panuje półmrok umożliwiający rozpoznanie konturów przedmiotów i poruszanie się po celi w porze nocnej.

Powód będąc osadzonym w pozwany zakładzie karnym kilkakrotnie składał oświadczenia do służby więziennej, iż jest osobą niepalącą, a także że jest osobą palącą, domagając się w oparciu o to przeniesienia do innej celi.(k. 86, 87, 88, 89, 90). Tego rodzaju postępowanie o niekonsekwentnym charakterze czy wręcz noszące znamiona złośliwości w ocenie Sadu nie zasługuje na ochronę. Zwłaszcza, iż obecnie powód znowu pali papierosy, a w przeszłości uzależniał możliwość pobytu w celi z osobą palącą od dodatkowych wygód w postaci sprzętu RTV, co wynika z jego pism.

D. P. domagał się także odszkodowania za szkodę majątkową w postaci równowartości zarobku, jaki powód otrzymałby z tytułu zatrudnienia podczas pobytu w Zakładzie Karnym w R. w wysokości 2700 zł, a nadto odszkodowania za rzeczy utracone w wyniku transportu powoda dnia 15.03.2012 roku. Zgodnie z art. 417 § 1 kc za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego. Odnośnie odszkodowania za szkodę majątkową w postaci równowartości zarobku, jaki powód otrzymałby z tytułu zatrudnienia należy wskazać, iż Zakład Karny w R. rozpatrując wniosek powoda o zatrudnienie nie dopuścił się działania niezgodnego z prawem. W myśl art. 121 § 1 kkw skazanemu zapewnia się w miarę możliwości świadczenie pracy, nadto wymagana jest do tego zgoda dyrektora jednostki. Jak wynika z powyższego uprawnienie do podjęcia pracy w zakładzie karnym nie ma charakteru bezwzględnie, gdyż zatrudnienie jest zapewniane „w miarę możliwości”. Decyzja o odmowie zatrudnienia D. P. była zgodna z prawem i odpowiednio umotywowana, a to ze względu na krótki termin końca kary. Powód nie udokumentował żadnego zawodu, nie posiadał też kwalifikacji szwacza w związku z czym musiałby się przyuczać do pracy na stanowisku przez długi okres czasu. W tym zakresie powód nie wykazał bezprawnego działania administracji pozwanego zakładu karnego.

Niezasadne okazało się także żądanie odszkodowania za rzeczy utracone w wyniku transportu powoda dnia 15.03.2012 roku. Powód podał, że w trakcie transportu zaginęły mu rzeczy: kości do gry 5 sztuk, karty do gry 2 sztuki, pojemniczki z papierosami, szczoteczka do zębów, 3 mydła, 3 długopisy, 3 pary skarpetek, zapalniczka, paczka ulotek, papier toaletowy i szklanka. Powód nie wykazał jednak związku przyczynowego między powstałą szkodą, a działaniem funkcjonariuszy konwoju. Został on przetransportowany zgodnie z obowiązującą w takich przypadkach procedurą, rzeczy osadzonych są umieszczane w bagażniku pojazdu, po dostarczeniu do jednostki docelowej osadzeni pobierają swoje rzeczy i przekazują je funkcjonariuszom działu ewidencji właściwej jednostki. Funkcjonariusze w trakcie konwoju nie mają bezpośredniego dostępu do rzeczy osadzonych, jako że znajdują się one w luku bagażowym. Nie sposób uznać za wiarygodne twierdzeń powoda, jakoby funkcjonariusze służby więziennej „grzebali” w jego rzeczach w celu przywłaszczenia nie mających dużej wartości przedmiotów takich jak karty, długopisy, skarpetki czy mydło. Nadto pozwany przedstawił kartę depozytową powoda zawierającą spis przedmiotów będących jego własnością a zdeponowanych w jednostce (k.115) i zgody na pobranie tych przedmiotów przez powoda w dniu 09.10.2013 roku (k. 116). Dokumenty te świadczą o tym, że innych przedmiotów niż zdeponowane, a później wydane powód nie posiadał.

Również zatem w tym zakresie powództwo należało oddalić.

Powyższe warunki odbywania kary trudno uznać za uwłaczające godności powoda. Wskazać tutaj należy, że osadzenie powoda w Zakładzie Karnym w R., jako osobę karaną, miało na celu ochronę interesu społecznego i wartości nadrzędnych jakimi są izolacja przestępców od społeczeństwa i osiągnięcie celów probacji. Ponadto osadzenie powoda

nie miało cech poniżającego i niehumanitarnego traktowania i odbywało się w godziwych warunkach. Subiektywne zatem przekonanie powoda, że nastąpiło przy tym naruszenie jego dóbr osobistych, jest bezpodstawne i nie może znaleźć ochrony prawnej przewidzianej w art. 23 i 24 kc, jak również być podstawą przyznania mu zadośćuczynienia przewidzianego w art. 448 kc. Jak wskazano powyżej niezasadne okazało się również żądanie powoda zasądzenia odszkodowania.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd w punkcie 1 wyroku oddalił powództwo. W punkcie 2 wyroku Sąd przyznał pełnomocnikowi powoda z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej w kwocie 120 zł, powiększone o należny podatek VAT w kwocie 27,60 zł, zgodnie z § 2 i § 10 ust.1 pkt. 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2002, Nr 163, poz. 1349).